

Salvador nostre, que donàreu la vida pels germans,
— feu que ens estimem mútuament amb un amor semblant al vostre.

Vós, que quan obríreu els braços a la creu atraguéreu tothom cap a vós,
— reuniu en el vostre Regne tots els fills dispersos pel món.

○ **Parenostre**

○ **Oració**

Jesús, Senyor nostre, germà nostre.

Vós, aquest vespre, abans de començar el camí de la creu, ens heu deixat aquest sagrament del vostre amor,
perquè sigui amb nosaltres per sempre,
perquè ens ompli de la vostra gràcia i la vostra força,
perquè ens transformi i ens ensenyi a viure tal com vós heu viscut.
Ompliu-nos, Senyor Jesús, germà nostre Jesús, de la vida que només vós podeu donar.

Ompliu d'aquesta vida el món sencer, i sobretot ompliu-ne aquells
que viuen en el dolor, en la pobresa, en la discriminació, en la
soledat, en la injustícia.

Jesús, Senyor nostre, germà nostre, conduïu-nos, a nosaltres i a tots els
homes i dones del món, a la vida eterna del vostre Regne.

Vós que viviu i regneu pels segles dels segles.

Amén.

○ **Benedicció i comiat en silenci**

Parròquia de Sant Feliu de Torelló
24 de març de 2016

¿ON ÉS EL TEU GERMÀ?



Dijous Sant

Hora Santa

Parròquies de Torelló

○ Introducció

No fa gaire estona érem reunits al voltant de l'altar com els apòstols aquella nit al Cenacle. Allà –ho sentíem a les lectures– Jesús els renta els peus; els vol explicar així el significat de fons de la seva vida, l'únic significat: l'entrega total per amor, fins al final, passi el que passi, donant-ho tot! Només així la vida és nova. Només donant-la sempre per amor. Tota la seva vida ha estat Eucaristia, acció de gràcies, donació. Però ara els parteix el pa i els reparteix el vi, el seu Cos i la seva Sang: perquè la mort que s'acosta serà font de vida, i Jesús restarà present enmig dels seus per sempre. És l'acte suprem d'amor, de donació total que s'estén al llarg de tota la història «fins que torni».

Nosaltres aquí en aquesta estona de pregària, volem tenir ben present aquest moment del comiat de Jesús. Resarem els salms de l'ofici de lectura del Divendres Sant, a dos cors, amb l'antífona abans i després. Després de cada salm i d'un temps de silenci, escoltarem uns fragments de la Butlla «El rostre de la misericòrdia» del papa Francesc. Que tot ens ajudi a la pregària.

○ Cant d'Entrada

**El vespre abans que a mort fos lliurat,
sabent Jesús el temps arribat,
ell, com ningú mai no hagi estimat,
ens consagrà la seva amistat.**

Va prendre el pa i el va repartir:
és el meu Cos a tots ens va dir;
després passà la copa amb el vi:
la meva Sang, qui en beu viurà
en mi.

Memorial que el Crist ens deixà:
en el seu nom partim aquest pa;
bevem el vi; i aquest breu sopar
té l'abundor del món que vindrà.

Les obres del seu braç són potents:
dispersa els homes de cor altiu,
derroca els poderosos del soli
i exalta els humils.
Omple de béns els pobres,
i els rics se'n tornen sense res.

Ha protegit Israel el seu servent,
com ho havia promès als nostres pares;
s'ha recordat del seu amor a Abraham
i a la seva descendència per sempre.

Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant,
com era en el principi ara i sempre
i pels segles dels segles. Amén.

○ Pregària dels fidels

Adorem el nostre Redemptor, que per nosaltres volgué morir i ser sepultat, per ressuscitar d'entre els morts, i diguem-li:
Senyor, tingueu pietat de nosaltres.

Senyor i Mestre nostre, vós que per nosaltres us féreu obedient fins a la mort i una mort de creu,
— ensenyeu-nos a sotmetre'ns sempre a la voluntat del Pare.

Vós, que sou la nostra vida i volguéreu morir a la creu per destruir la mort i tot el seu poder,
— concediu-nos de morir amb vós al pecat i de ressuscitar a una vida nova.

Rei nostre, que fóreu, com un cuc, el menyspreu del poble,
— ensenyeu-nos a seguir la vostra humilitat salvadora.

aquells que la llei considerava pecadors permet comprendre fins on arriba la seva misericòrdia.

També l'apòstol Pau va fer un recorregut semblant. Abans de trobar Jesús en el camí de Damasc, la seva vida estava dedicada a perseguir de manera irrepreensible la justícia de la llei (cf Fl 3,6). La conversió a Crist el va conduir a ampliar la seva visió precedent, fins al punt que en la carta als Gàlates afirma: «Hem cregut en Jesucrist i som justos, no per les obres de la Llei, sinó per la fe en Crist» (2,16). Sembla que la seva comprensió de la justícia ha canviat ara radicalment. Pau posa en primer lloc la fe i ja no la llei. El judici de Déu no el constitueix l'observança o no de la llei, sinó la fe en Jesucrist, que amb la seva mort i resurrecció porta la salvació juntament amb la misericòrdia que justifica. La justícia de Déu es converteix ara en alliberament per a tots els qui estan oprimits per l'esclavitud del pecat i les seves conseqüències. La justícia de Déu és el seu perdó (cf Sl 51,11-16).

○ Càntic evangèlic

La meva ànima magnifica el Senyor,
el meu esperit celebra Déu que em salva,
perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.

Des d'ara totes les generacions em diran benaurada,
perquè el Totpoderós obra en mi meravelles.

El seu nom sant,
i l'amor que té als qui creuen en ell
s'estén de generació en generació.

○ Oració (junts)

Senyor Jesús, som aquest vespre davant vostre, perquè volem compartir el vostre camí.

Vós heu fet de la vostra vida sencera una obra d'amor constant;
vós heu fet créixer al vostre voltant totes les llavors de la fe i de l'esperança;
vós ens heu mostrat l'única manera de viure que és veritablement humana;
vós ens heu ensenyat la confiança més plena en Déu, el Pare.

Senyor Jesús, toqueu el nostre cor, doneu-nos la vostra gràcia, salveu-nos, ompliu-nos de la vida que només vós podeu donar. Us ho demanem amb tot l'agraïment de què som capaços, perquè vós ens ho heu donat tot, i sense vós no podríem fer res. Amén.

○ Salm 2

Ant. Els reis prenen les armes, conspiren alhora els sobirans contra el Senyor i el seu Messies.

Per què s'avaloten les nacions,
i els pobles es conjuren en va?

Els reis prenen les armes,
conspiren alhora els sobirans
contra el Senyor i el seu Ungit:
«Trenquem els seus lligams!
Traguem-nos el seu jou!»

Però se'n riu el qui té el tron al cel,
el Senyor els veu i se'n burla.
Aleshores els parla indignat,
el seu enuig els desconcerta:

«Jo mateix he consagrat el meu rei
a Sió, la meva muntanya santa.»
Ara proclamo el decret del Senyor.
Ell m'ha dit: «Tu ets el meu fill; avui jo t'he
engendrat.
Demana-m'ho, i et daré els pobles per herència,
posseiràs el món d'un cap a l'altre.
Els destrossaràs amb una vara de ferro,
els esmicolaràs com un gerro de terrissa.»

Per tant, reis, tingueu seny;
repenseu-vos-hi, governants de la terra.
Respecteu el Senyor, sotmeteu-vos-hi,
veniu tremolosos a fer-li homenatge,
no fos cas que s'irrités i anéssiu a la desfeta
si de sobte s'inflamava el seu enuig.
Feliços els qui en ell es refugien!

Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant,
com era en el principi ara i sempre
i pels segles dels segles. Amén.

Ant. Els reis prenen les armes, conspiren alhora els sobirans
contra el Senyor i el seu Messies.

○ Temps de silenci

○ Text de reflexió

1. Jesucrist és el rostre de la misericòrdia del Pare. El misteri de la fe cristiana sembla trobar la seva síntesi en aquesta paraula. Ella s'ha tornat viva, visible i ha assolit el seu cim en Jesús de Natzaret. El Pare, «ric en misericòrdia» (Ef 2,4), després d'haver revelat el seu nom

integral de la llei i com el comportament de tot bon israelita conforme als manaments donats per Déu. Aquesta visió, tanmateix, ha conduït no poques vegades a caure en el legalisme, falsificant-ne el sentit originari i enfosquant el profund valor que la justícia té. Per a superar la perspectiva legalista, seria necessari recordar que en la Sagrada Escriptura la justícia és concebuda essencialment com un abandonar-se confiat en la voluntat de Déu.

Per la seva banda, Jesús parla moltes vegades de la importància de la fe, més que de l'observança de la llei. És en aquest sentit que hem de comprendre les seves paraules quan estant a taula amb Mateu i els seus amics diu als fariseus que li contestaven perquè menjava amb els publicans i pecadors: «Aneu a aprendre què vol dir allò de: El que jo vull és amor, i no sacrificis. No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors» (Mt 9,13). Davant la visió d'una justícia com a mera observança de la llei que jutja, dividint les persones en justes i pecadores, Jesús s'inclina a mostrar el gran de do de la misericòrdia que busca els pecadors per oferir-los el perdó i la salvació. Es comprèn perquè, a causa d'aquesta perspectiva tan alliberadora i font de renovació, Jesús va ser rebutjat pels fariseus i pels doctors de la llei. Aquests, per ser fidels a la llei, carregaven només pesos sobre les espatlles de les persones, i així frustraven la misericòrdia del Pare. El reclam a observar la llei no pot obstaculitzar l'atenció per les necessitats que toquen la dignitat de les persones.

Sobre aquest tema és molt significativa la referència que Jesús fa al profeta Osees –«jo vull amor, i no sacrificis». Jesús afirma que d'ara endavant la regla de vida dels seus deixebles haurà de ser la que dóna el primat a la misericòrdia, com ell mateix testimonia compartint la taula amb els pecadors. La misericòrdia, un cop més, es revela com a dimensió fonamental de la missió de Jesús. Aquesta és un veritable repte per als seus interlocutors que es detenen en el respecte formal de la llei. Jesús, en canvi, va més enllà de la llei; el seu compartir amb

no puc oblidar el meu dolor;
confesso la meva culpa,
el meu pecat em turmenta.

Els enemics que encara viuen són molts,
són legió els qui m'odien sense causa;
els qui em tornen mal per bé
m'acusen del bé que he buscat.

No m'abandonis, Senyor;
Déu meu, no t'allunyis de mi!
Cuita a defensar-me,
Senyor meu, salvador meu!

Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant,
com era en el principi ara i sempre
i pels segles dels segles. Amén.

Ant. Els qui em volen la mort paren els seus llaços.

○ Temps de silenci

○ Text de reflexió

20. No serà inútil en aquest context recordar la relació existent entre justícia i misericòrdia. No són dos aspectes que estiguin en contradicció, sinó un sol moment que es desenvolupa progressivament fins a aconseguir el seu punt culminant en la plenitud de l'amor. La justícia és un concepte fonamental per a la societat civil quan, normalment, es fa referència a un ordre jurídic a través del qual s'aplica la llei. Amb la justícia s'entén també que a cadascú li ha de ser donat el que li és degut. En la Bíblia, moltes vegades es fa referència a la justícia divina i a Déu com a jutge. Generalment és entesa com l'observació

a Moisès com a «Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor» (Ex 34,6), no ha cessat de donar a conèixer de diverses maneres i en molts moments de la història la seva naturalesa divina. En la «plenitud del temps» (Ga 4,4), quan tot estava disposat segons el seu pla de salvació, ell envià el seu Fill nascut de la Verge Maria per a revelar-nos de manera definitiva el seu amor. Qui l'ha vist a ell, ha vist el Pare (cf Jn 14,9). Jesús de Natzaret, amb la seva paraula, amb els seus gestos i amb tota la seva persona, revela la misericòrdia de Déu.

2. Sempre tenim necessitat de contemplar el misteri de la misericòrdia. És font d'alegria, de serenitat i de pau. És condició per a la nostra salvació. Misericòrdia: és la paraula que revela el misteri de la Santíssima Trinitat. Misericòrdia: és l'acte últim i suprem amb el qual Déu ve al nostre encontre. Misericòrdia: és la llei fonamental que habita en el cor de cada persona quan mira amb ulls sincers el germà que troba en el camí de la vida. Misericòrdia: és la via que uneix Déu i l'home, perquè obre el cor a l'esperança de ser estimats malgrat el límit del nostre pecat.

3. Hi ha moments en els quals d'una manera molt més intensa som cridats a tenir la mirada fixa en la misericòrdia per a poder ser també nosaltres mateixos signe eficaç de l'obrar del Pare.

○ Cant

Déu té nom: Ell és sempre amb el seu poble,
solidari dels pobres i oprimits,
consciència i clam en els profetes
fent memòria contra tants oblits.

Quaranta anys pel desert, l'Egipte enrera,
fent camí, l'horitzó verge al davant:
llibertat, que és tot festa en l'assemblea,
terra nova, que el poble va creant.

Som temptats de tornar al vell esclavatge:
els vells ídols són dolços d'enyorar...
Car seguir l'Esperit, vol dir tothora
inventar de bell nou, recomençar.

Però el nou pa, el pasta un poble que treballa,
la suor raja alegre si és per tots;
llet i mel regalimarà la terra,
oliveres i palmes treuran brots.

I Jesús ens dirà: «convé que sigui»,
i obrirà al cel les branques de la creu,
i els clavells duren sang del seu Calvari
i la vida de tots tindrà aquest preu.

○ Salm 22,2-23 (21)

*Ant. Es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus
la meva roba.*

Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?
No véns a salvar-me,
no t'arriba el meu clam.

Crido de dia i no em respons, Déu meu;
crido de nit, sense repòs.
I això que tu ets el Sant,
que té per tron les lloances d'Israel!

En tu confiaven els nostres pares,
hi confiaven i els vas alliberar;
a tu clamaven i eren deslliurats,
en tu confiaven i no foren confosos.

Són tantes les meves nicieses
que se'm tornen repugnants les ferides.

Vaig a tot arreu prostrat i abatut,
estic entristit tot el dia;
em devora una febre ardent
i no em queda en tot el cos res de sa.

Estic esgotat i desfet,
crido i em planyo amb tota l'ànima.
Senyor meu, els meus anhels són davant teu,
no et passen per alt els meus gemecs.

El cor em palpita, les forces m'abandonen
i s'apaga la llum dels meus ulls.
Amics i veïns s'aparten dels meus mals,
els meus parents es mantenen a distància.

Els qui volen la meva mort paren els llaços,
els qui cerquen de fer-me mal parlen de perdre'm,
tot el dia rumien traïcions.

Però jo faig el sord, no escolto res;
com si fos mut, no obro la boca.
Faig com si no hi sentís,
com si no tingués res a replicar.

Senyor, jo espero en tu;
no em deixaràs sense resposta, Senyor, Déu meu.
Em dic: «Que no puguin alegrar-se'n,
que no cantin victòria, si el peu em fallava.»

Perquè em veig a punt de caure,

○ Cant

Jesucrist ens ha estimat com ningú mai no ha estimat.
Pels camins d'aquesta nit ens va guiant com un estel.
Quan partim el Pa sagrat, ens fa do del seu amor:
És el Pa de l'Amistat, el Pa de Déu.

Cos sagrat! «Menja i seràs fort».
Calze sant! «Beu la meva sang.
Que jo sóc la Vida, i jo sóc l'Amor».
Oh Senyor, reuneix els homes en l'Amor.

Jesucrist ens ha estimat, com ningú mai no ha estimat.
Per a la gent de Natzaret, era el fuster i era l'amic.
Amb les mans ha treballat, com fas tu i com faig jo.
Sap el que és, amb la suor, guanyar-se el pa.

○ Salm 38 (37)

Ant. **Els qui em volen la mort paren els seus llaços.**

No em reprenguis, Senyor, tan durament,
no em corregeixis amb tant de rigor.
Tinc clavades en mi les teves fletxes,
descarregues damunt meu la teva mà.

Has estat amb mi tan sever
que no em queda en tot el cos res de sa;
són tants els meus pecats
que els meus ossos no troben repòs.

Les culpes em cobreixen el cap,
em dobleguen com una càrrega feixuga.

Però jo sóc un cuc, no pas un home,
befa de la gent, menysprea del poble.
Tots els qui em veuen es riuen de mi,
fan ganyotes, prenen aires de mofa:
«Que s'adreci al Senyor, que ell el salvi,
que l'alliberi, si tant se l'estima!»

Però tu em tragueres del si de la mare,
ets tu qui em confiaries als seus pits;
acabat de néixer, em van dur a la teva falda,
des d'aleshores ets el meu Déu.
No t'allunyis, que el perill és a prop
i no tinc qui m'ajudi.

M'envolta un ramat de braus,
m'acorrallen vedells de Basan;
uns lleons que destrossen i rugeixen
baden la boca contra mi.

Tot jo m'escolo com l'aigua,
se'm deslloriguen tots els ossos;
el cor, com si fos cera,
se'm fon dins les entranyes.

La meva gola està resseca com terrissa,
la llengua se m'encasta al paladar.
M'ajeus a la pols de la mort.

M'envolta una munió de gossos,
m'encercla un estol de malfactors;
m'han lligat les mans i els peus,
puc comptar tots els meus ossos.

Em miren, em contemplen satisfets;
es reparteixen entre ells els meus vestits,
es juguen als daus la meva roba.

Però tu, Senyor, no t'allunyis;
força meva, cuita a defensar-me.
Allibera la meva vida de l'espasa,
que no mori entre les grapes del gos;
salva'm de la gola del lleó,
guarda'm de les banyes del brau.
Senyor, m'has escoltat!

Anunciaré el teu nom als meus germans,
et lloaré enmig del poble reunit.

Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant,
com era en el principi ara i sempre
i pels segles dels segles. Amén.

Ant. Es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus la meva roba.

○ Temps de silenci

○ Text de reflexió

10. La misericòrdia és la biga mestra que sosté la vida de l'Església. Tot en la seva acció pastoral hauria d'estar revestit per la tendresa amb què s'adreça als creients; res en el seu anunci i en el seu testimoni envers el món no pot estar mancat de misericòrdia. La credibilitat de l'Església passa a través del camí de l'amor misericordiós i compassiu. L'Església «viu un desig inesgotable de brindar misericòrdia». Tal vegada massa temps ens hem oblidat d'indicar i de caminar per la via

de la misericòrdia. D'una banda, la temptació de pretendre sempre i només la justícia ha fet oblidar que aquesta és el primer pas, necessari i indispensable, però l'Església necessita anar més enllà per a assolir una meta més alta i més significativa. D'altra banda, és trist constatar com l'experiència del perdó en la nostra cultura s'esvaeix cada vegada més. Fins i tot la paraula mateixa en alguns moments sembla evaporar-se. Sense el testimoni del perdó queda només una vida infecunda i estèril, com si es visqués en un desert desolat. Ha arribat de nou per a l'Església el temps de fer-se càrrec de l'anunci alegre del perdó. És el temps de retornar a l'essencial per a fer-nos càrrec de les febleses i dificultats dels nostres germans. El perdó és una força que ressuscita a una vida nova i infon el valor per a mirar el futur amb esperança.

12. L'Església té la missió d'anunciar la misericòrdia de Déu, cor de l'Evangeli que bateja, que a través seu ha d'abastar la ment i el cor de tota persona. L'Esposa de Crist fa seu el comportament del Fill de Déu que surt a l'encontre de tots, sense excloure ningú. En el nostre temps, en què l'Església està compromesa en la nova evangelització, el tema de la misericòrdia exigeix ser proposat un cop més amb nou entusiasme i amb una renovada acció pastoral. És determinant per a l'Església i per a la credibilitat del seu anunci que ella visqui i testimonii en primera persona la misericòrdia. El seu llenguatge i els seus gestos han de transmetre misericòrdia per a penetrar en el cor de les persones i motivar-les a retrobar el camí de retorn al Pare.

La primera veritat de l'Església és l'amor de Crist. D'aquest amor, que arriba fins al perdó i al do de si mateix, l'Església es fa serventa i medidora davant els homes. Per tant, on l'Església sigui present, allí ha de ser evident la misericòrdia del Pare. En les nostres parròquies, en les comunitats, en les associacions i moviments, en fi, on sigui que hi hagi cristians, qualsevol hauria de poder trobar-hi un oasi de misericòrdia.